

[Indenrigsministeren.]

Vi rører her ved de afgørende Problemer i Konverteringsspørgsmaalet, som det nødvendigvis maa være den første Opgave at skabe Klarhed over i det kommende Udvalg, idet det af det ærede Medlem Hr. Clausagers Udtalelse syntes at fremgaa, at det ærede Medlems Parti slet ikke selv har klaret sig disse fundamentale Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Clausager antydede, at der maaske kunde paalægges Banker og Sparekasser Forpligtelse til at anbringe eventuelle nye Midler i 4 pCt. Obligationer. Jeg gaar dog ud fra, at det ærede Medlem Hr. Clausager er klar over, at de Midler, der maatte blive indsat i Banker og Sparekasser af Obligationsejere, der har realiseret deres Obligationer, er flygtige Midler, som gør store Kassebeholdninger nødvendige for Bankerne og Sparekasserne, og som netop paa dette Punkt udelukker et saadant gennemført Statsformynderskab over for Pengeinstitutterne med Hensyn til deres Midlers Anbringelse.

Men saa siger det ærede Medlem: Kunde man ikke paalægge dem en Skat, som forlanger deres Obligationer udbetalt til Pari? Jo, det kan man udmærket; men man maa blot være klar over, hvad det saa er, man foretager sig. Saa er det ikke længere en Konvertering til Pari, men en Konvertering til Underkurs, det er en Overgang fra frivillig til tvungen Konvertering, og den kan man foretage; men jeg gør opmærksom paa, at det var denne Tanke, Venstres Ordfører vendte sig saa voldsomt imod i September 1933, idet han sagde, at det vilde ødelægge Obligationmarkedet.

Man sagde til Regeringen dengang, at den første Betingelse for Gennemførelsen af en Konvertering her i Rigsdagen var, at den byggede alene paa Frivillighedens Grund. Har man nu fra Venstres Side forladt dette Standpunkt, maa dette klares, men saa ændres med een Gang Konverteringens Form; saa bliver Straffen for eller Skatten paa ikke at ombytte sine Obligationer det fundamentale i Konverteringen, medens Kærnen i den frivillige Konvertering er dette at fremkalde en saadan Tilstand paa Pengemarkedet, at de fremtidige Anbringelsesmuligheder ikke lokker med et Udbytte, der opfordrer Obligationsejerne til at forlange deres Obligationer indløst. Jeg siger alt dette, fordi det kan ikke nytte, at man i saadanne vigtige og vidtrækkende økonomiske Spørgsmaal som de foreliggende leger med Problemerne, blander Ting sammen, der ikke har noget med hinanden at gøre.

Man maa klare sig Problemet, og saa maa man træffe sit Valg.

Denne Legen med Problemet syntes jeg ogsaa fremtraadte særlig stærkt fra det ærede Medlem Hr. Clausagers Side i Gaar derigennem, at det ærede Medlem efter at have fremsat den Tanke, jeg talte om her, om en saadan Afgift fra Obligationsejerne, derefter kom med et Forslag, hvorigennem han gaar over i den modsatte Yderlighed, nemlig den at foreslaa, at der ydes Obligationsejere en betydelig ekstra Erstatning, nemlig gennem Skattefrihed for deres Obligationformue.

Jeg har fremdraget disse Ting for netop at fremhæve, at man maa træffe sit Valg med Hensyn til, hvilken Vej man vil, og naar man har truffet dette Valg, saa maa man konsekvent gaa den Vej, man har valgt. Det har været den store Vanskelighed ved Konverteringsspørgsmaalets Behandling her i Rigsdagen, at man stadig har vaklet paa de Sider i denne Sal, som er afgørende for Flertallet i Landstinget, altid har været imod det, der blev foreslaaet i det givne Øjeblik, og ikke selv har kunnet finde, hvor man vilde hen.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse rette nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Thomsen. Naar det ærede Medlem i Dag er inde paa den Tanke, at man som et Led i Konverteringen kunde paalægge en Skat paa de gamle Obligationer og gøre de nye Obligationer skattefri for derigennem at give en gunstig Ombytningsmulighed for Laantagerne, saa maa jeg sige, som jeg har sagt det engang før, at det er kedeligt, at det ærede Medlem altid er bagefter. Da Konverteringsforslag, byggende paa denne Tanke, forelaa i Rigsdagen i Fjor i September Maaned, var der ikke Tale om, at det ærede Medlem overhovedet skænkede det nogen som helst Interesse, og han udtalte sig ikke om det, støttede det ikke. Jeg skal i øvrigt sige, at naar det ærede Medlem knytter denne Tanke om Skat paa de gamle Obligationer til Spørgsmaalet om de Laantagere, hvis Laan ligger under 4½ pCt., saa er det ganske uden Mening. En saadan Tanke maatte selvfølgelig knyttes til Forholdet mellem de 4½ og 5 pCt. gamle Obligationer og den nye Obligationstype paa 4 pCt.

Jeg maa ogsaa sige til det ærede Medlem Hr. Thomsen, at den Maade, hvorpaa han omtalte Obligationsejernes Realisering af 50 pCt., tænkte det ærede Medlem slet ikke paa i Fjor. Men i øvrigt er denne Tanke i den Form, hvori den førtes frem her i Dag, ganske misvisende. Spørgsmaalet er netop